

Đường Qua Thị Trấn

Xe đi chừng hai cây số, qua vạt đồi xanh mượt điều và tiêu thì trời đổ mưa, ập xuống nhanh như lật trang sách, từ vùng nắng chiều vào giữa một cơn dông. Mưa dữ dội, đổ rùng rùng trên những cành café lá to bóng loáng chia ra đường quét ngang mặt người. Tr. dừng xe căng vạt áo mưa màu đỏ, kêu tôi chui vào rồi dọ dầm tìm vết con đườn mòn nhỏ giữa vạt cây bạt ngàn rủ lá ướt sũng. Bánh xe trượt trên con đường đất trơn như bôi mỡ, thỉnh thoảng ngàu lên những dòng nước xiết chảy, trôi ầm ầm về phía trước. Tr. để xe chạy số một, gồng mình lên giữ cho chiếc xe khỏi nhào về một bên.

Nước mưa lọt qua cổ áo bắt đầu thấm ướt áo hai đứa, chảy vào tay tôi dớp dáp. Không biết vì mưa hay vì mồ hôi từ lưng áo Tr. mà mắt tôi cay xè. Trong mưa vẫn còn nghe mùi mồ hôi và vải ẩm ướt từ chiếc áo cũ. Áo Tr. có miếng vá bên vai, giờ đây cọ xước một bên má tôi.

Tr. nói rất to, át cả tiếng mưa và tiếng sấm từng hồi dội lên phía trước mặt:

-Anh đã nói mùa này hay mắc phải dông mà! Mưa dữ lắm, không dám tạnh đâu! Lạnh dữ!

Nói rồi Tr. rùng mình một cái. Tôi dí mũi về đằng trước mãi cũng mỏi, quay đầu qua bên, cảm thấy bắt đầu lạnh nhưng không dám ngoi sát hơn mà vòng tay về phía trước tìm một chút hơi ấm. Tưởng như thế sẽ mất hết những trong trẻo mà bấy lâu nay khổ sở giữ gìn.

Cứ đi như thế được mấy cây số nữa, chưa đến thị trấn Long Khánh trời đã tối như sắp về đêm. Con đường chỉ còn là một vệt mờ nhạt trong màn mưa trắng xóa kéo mãi ra không hết giữa những rẫy café vô tận. Bánh xe quay tít bắt lức trên những mô đất lồi lõm. Nhìn Tr. tôi rất xấu hổ. Tôi nhận lời cùng Tr. về đây chỉ là để có cơ nói với anh những lời từ chối vụng về sắp xếp từ trước, mà cho đến bây giờ, sau một ngày dài, qua bao lời đã nói, cũng là bao ngày lẩn tránh, rốt cuộc vẫn chưa nói ra được. Không nói bây giờ thì sẽ không bao giờ tôi có được can đảm. Vì tôi thương anh, thương đến mức có thể im lặng mãi mãi, cứ để Tr. loay hoay trong mối tình vô vọng. Để tôi nhận về mình tất cả nỗi buồn, giấu đi những nỗi đau không đạt tới, để nó thành giấc mơ. Dù nó sẽ cứ về hằng đêm, nhắc lại nhiều chua xót.

Sấm vang trời, mưa đập thì thụp qua mảnh áo mưa trùm ngang đầu. Đất đỏ bám vào bánh xe nặng nề, bắn tóe bụi lên hai ống quần. Quần áo ngấm nước mưa nặng trĩu, bó sát người lạnh buốt. Tr. mệt, thở hổn hển, suýt mấy lần lao xe vào những ổ trâu chổng chắt trên đường đi. Đầu tôi nóng hăm háp, đôi tay tê cóng không còn cảm giác, chỉ cầu trời sao cho chóng qua đi. Đến lúc này mới thấy mình với những tính toán mới nhỏ bé làm sao. Và những gì chúng tôi giành cho nhau, dù chỉ là im lặng, chỉ là một tình cảm quyến luyến, không phải là đã nhiều hơn mọi lời nói đó sao!

Học hết lớp 9, Tr. ra thị trấn. Ngoài thị trấn mới có trường cấp 3, có đèn điện buổi tối để mấy người bạn cùng lớp xúm học trong căn nhà trọ trống huếch. Cũng con đường này xưa, mỗi chiều thứ 7 Tr. đạp xe mười tám cây số, đi về mỗi mùa mưa nắng đã quen. Tr. gầy gò, hay ốm vặt, học khuya thường đói và không ngủ được. Mười bảy tuổi, điều thuốc đầu tiên cháy giữa những ngón tay gầy. Café mang lên thị trấn để nộp học phí và uống suốt những kỳ thi. Bây giờ những lúc buồn, buồn thị trường vắng khách, buồn chuyện đi thăm tiền mà chủ hàng khát lần, buồn cuộc sống long đong cơm đường cháo chợ, Tr. vẫn thường kéo tôi đi dọc đường phố Sài Gòn bụi bặm huyền ảo, kể mãi những kỉ niệm cũ, rồi im lặng ngồi xích lại gần nhau, nghe tiếng đàn từ chiếc máy hát cũ như chẳng ăn nhập gì với nhịp sống này. Để đêm về nhớ nhau, cảm thấy vừa buồn vừa hạnh phúc. Niềm hạnh phúc mà có thể chỉ có một lần trong cuộc đời, nhưng cũng có thể là kỉ ức mãi mãi.

Có điều Tr. không kể cho tôi nghe những con đường lầy lội đổ chạy kè các mái nhà thấp lè tè chạy gần thị trấn. Xóm người Hoa nghèo khổ, hẻo lánh suốt bao năm không có gì thay đổi. Những mảnh tối nằm bên ngoài kí ức đẹp đẽ.

Lúc chúng tôi quay về thành phố, mẹ Tr. ngồi trong cửa nhìn ra, trong cái nắng quái chiều quay quắt, mắt đỏ hoe, chéo khăn bạc phủ lên vai.

Làm tôi với Tr. cuống quýt đi như chạy trốn, mặc khoảng mây đen vắt ngang trời báo trước trận mưa này.

Xe đột nhiên xóc lên một cái rồi đổ dốc, chạy nhanh qua những bụi cây hai bên đường đang rũ xuống nặng trĩu nước mưa. Đã thấy con đường cái chạy lấp ló sau mấy khoảng cây thưa, nước mưa chảy xuôi dưới bánh xe bạc như màu giấy thiếc, không còn đồ ngàu đất cao nguyên nữa. Đây là thị trấn. Gió thổi ào ào tốc mảnh vải mưa phía sau tôi bay thốc lên. Tr. đặt xe vào một mái hiên bên đường, bước xuống lão đảo gỡ mảnh vải nhựa, tóc dính bết trên khuôn mặt tái xám.

-Em có chịu được không?

Tr. hỏi, loay hoay giữ mảnh áo mưa rồi lò dò qua ngôi nhà kế bên tìm hơi thuốc. Tôi đứng sát bức vách gỗ, co tay che ngực áo ướt đầm. Có vẻ như đây là một cái chợ nhỏ, nước chảy ào ào về cái cống, đọng lại sau một mớ rác lớn. Có cả mùng mọt rách bươm và vài cái can trắng toát trôi dập dềnh, của mấy người bán rau chạy không kịp cơn mưa. Khoảng năm giờ chiều. Ở thành phố giờ này bạn ta bắt đầu lượn qua Nhà Thờ Đức Bà về quán bò bía kè Hồ Con Rùa, qua nốt một chủ nhật bình yên với áo hoa và tấm vé xem phim buổi tối. Nhớ không Tr., mưa nhẹ thì choàng thêm tấm pon-sô trong suốt, em không bao giờ phải một mình và lạnh như thế này.

Tr. mồi xong điều thuốc, quay về chột ngó sững vào mặt tôi, rồi lập cập tháo dây ba lô này giờ vẫn đề lên vai tôi nặng trĩu. Điều thuốc rơi xuống nền đất tắt ngúm. Tôi lão đảo dựa lưng vào vách, môi miệng đắng ngắt, nóng bừng vì cơn sốt. Tr. chống hai tay lên vắt đứng chắn trước mặt tôi, môi run run tái nhợt, còn đôi mắt lại xốt xa.

Tr. nhìn tôi, như thể đã làm tất cả cho tôi, và anh sẽ làm tất cả vì tôi.

"Như thế nào có ích gì đâu!" Tôi thầm nghĩ, trong cơn sốt hâm hấp thấy ngực lạnh buốt và tim đau thắt lại, dù không hiểu là vì đâu.

Một lúc thật lâu. Một thế kỷ từ khi quen nhau. Một ngàn triệu thời gian từ khi hai đứa cầm tờ đơn xin việc chạy khắp Sài Gòn, từ khi những kỷ niệm biết ghi dấu ấn không thể phai trong lòng. Tôi mở mắt ra, thấy Tr. đã đứng ở phía khác, lưng quay lại tôi. Tr. đang chăm chăm nhìn những mái nhà dọc phố, những mảnh vườn đã tạnh mưa xanh ngắt. Nắng đã lên trên khoảng mái hiên bên kia đường, loé lên vài vạt màu vàng sẫm vớt vát. Tr. như cố hết sức để nói câu này với tôi, vừa cứng cỏi, vừa tuyệt vọng:

-Tạnh rồi, đi chưa Hà ơi?

Khi ấy, có điều gì đã mất đi, trôi qua không cách gì giữ lại được.

Phải Tr. đã khóc khi chạy xe qua những vạt hoa vàng bên đường, những gì gợi nhớ một cách lặng lẽ về một niềm hạnh phúc hiếm hoi trong cuộc đời này?

Cơn mưa vội vã đến, vội vã đi. Chỉ một tiếng nữa tôi sẽ về đến thành phố, với bạn bè và công việc, quen thuộc nhưng đôi khi thấy xa lạ và cô đơn. Sẽ có người hỏi thăm Tr., hỏi thăm liệu tôi có muốn theo anh về làm bà chủ rẫy cà phê? Và mỗi khi mưa vào buổi chiều, tôi ướt mềm từ công ty trở về, lòng trống trải không một niềm vui... Long Khánh ở phía sau tràn một màu xanh trong các khu vườn. Ở đó, Tr. đã dừng xe hái cho tôi nắm hoa kim phượng ướt sũng và rực rỡ, như nỗi buồn cầm tay.

-Hà ơi, có khi anh là người lãng mạn cuối cùng trên đời này. Em không cần phải nói ra nữa đâu. Anh biết hết! Thế cũng kể là thanh thản. Chỉ cần anh cảm thấy vẫn có tình yêu ở cuộc sống, tình yêu đã có ở tuổi

hai mươi. Như vậy là hạnh phúc rồi. Như chén trà có lần em đã rót cho anh, hạnh phúc cũng giản dị như thế. Nhỏ nhoi nhưng đầy đủ, phải vậy không?

Cuối cùng Tr. cũng đã biết điều tôi không dám nói. Và cuối cùng, Tr. cũng sẽ chỉ còn là những kỉ niệm.

Nắng muộn trên đường chúng tôi quay về thành phố.